

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 1. listopada 1855.

List 44.

Libera — male bilje.

Reši mili me Gospod, Gospod,
Večne smerti uro grozovito,
Ko nebo, zemljo ves stresel rod,
Z ognjem svet ves sodil boš očito.
V tol'ki strašni, britki sili
Vernih duš, Gospod, se smili!

Ves trepečem, ves sim plah,
Ker v preostro pridem presojenje,
Tvoje jeze me je grozno strah,
Jezno plačas grešno vse življenje.
V tol'ki strašni, britki sili
Vernih duš, Gospod, se smili!

Tisti dan je Tvoje jeze dan,
Nič ne boš nohenimu pregledal,
Bodi kralj, berač, al' v drugim stan',
Slednjim oestro sodbo boš povedal.
V tol'ki strašni, britki sili
Vernih duš, Gospod, se smili!

Tisti sodni dan je dan nadlog,
Ljud zadele bodo hude reve,
Z ognjem sodba, krik in sram in jok.
Vel'ki dan za nas otroke Eve!
V tol'ki strašni, britki sili
Vernih duš, Gospod, se smili!

Daj, Gospod, njim pokoj, večni mir,
Vecna luč naj vernim dusam sveti;
Ti, Gospod, vse sreče živi vir,
Med hudobne o nikar ne šteti!
V tol'ki strašni, britki sili
Vernih duš, Gospod, se smili!

Nas sovražniku v roke ne daj,
Angel sprime naše naj dušice,
Pelje v slavo, mir in večni raj,
Kjer ni zlega, male ne solzice,
V tol'ki strašni, britki sili
Vernih duš, Gospod, se smili!

Reši mili me Gospod, Gospod,
Večne smerti uro grozovito,
Ko nebo, zemljo ves stresel rod,
Z ognjem svet ves sodil boš očito.
V tol'ki strašni, britki sili
Vernih duš, Gospod, se smili!

Maresič.

P i s m o

risoko častitiga gosp. Lorenca Lavtišar-ja, mi-
sijonarja v severni Ameriki.

(Konec.)

V severni Ameriki je 5 neizrečeno velikih jezer, ki so vse med sabo sklenjene. V Mišiganu so tri: Mišigansko, Husonsko, Gorenje jezero, tako de store 2 polotoka; med jezeram Mišiganskim in Husonskim je spodnji Mišigan, med jezeram Mišiganskim in Gorenjim je zgornji Mišigan. V De-

troitu je zemlja lepa in čedno obdelana, posebno unstran vode v Kanadi so prav lepi verti polni sadnih dreves; podnebje je zelo tako kakor pri Ljubljani, poleti morebiti še bolj vroče. Od Detroita proti severu se pa kmalo pusta dežela začne. V zgornjim Mišiganu kakor tudi v zgorajim delu spodnjega so še nezmerni gojzdi, samo ob jezerih so semterje kake vasi ali posamezne bajtice ribčev. In tukaj je naša škofija. Ko so bili gosp. Fr. Baraga za škofa posvečeni, je bilo 6 duhovnov v tem kraju, zdaj jih je že 14; dvema so visokočast. škof masnikovo posvečenje podelili; oba sta Nemci, pa sta bila že nekaj let v Ameriki. Število katoličanov mi ni znano; so pa Indijani, novo spreobrnjeni, malikovavci, in Irci, Francozi in Nemci. Nar imenitniši kraj je So Sent Mari (Saut S. Marie), v indijanskim jeziku Baotig (po slovensko bi se utegnilo reci: pri „Devici Marii na Slapih“; voda ima namreč nekaj slapov, tako da ne morejo ladije iti po nji, do letas so mogli prekladati blago, ga na vozeh eno četertinko ure deleč prevozovati in na uni strani spet na drugo ladijo nakladati. Zdaj so pa vodotok naredili. Že okoli leta 1640 so Jezuiti iz Kanade tukej sv. evangeli oznanovali. Kanada je precej unstran vode; v eni četertinki ure se pride v čelnu tje. Kanada je zdaj v angleški oblasti, nekdanj je bila pa v francoski katoliški, zato se je tam veliko popred katoliška vera razširila, kakor v „zedinjenih državah“. Posebno se imenujejo Jezuiti Izak Žok (Joques), Karol Raymbout, Menard in Markēt (Marquette), ki so v tistim času v teh krajih nekaj Indijanov kerstili. Oče Marquette je prišel celo doli v te kraje, kjer zdaj jest prebivam, in je tudi umerl, kjer je zdaj vas Krivo Drevo. V Saut-u so bili okoli 1837 nekaj let g. Fr. Pire duhovni pastir, oni so tudi sedanjo cerkev postavili. Saut je terg imenovan, pa ni boljši, kakor kaka velika vas na Kranjskim, hiše so vse lesene, pa vender prav čedne, ne take, kakoršne so lesene na Kranjskim; cerkvice je tudi lesena in prav revna, škof imajo izbo za stanovanje v leseni hišici. Dva duhovna Jezuita, Francoza, opravljata duhovsko službo. Prebivavci so Francozi, in Irci. Drugi terg, ravno tak, kakoršen Saut je Makinā (Mackinac) na nekim otoku; tudi tukej so Francozi in Irci, ktere en duhoven (Francoz) oskerbljuje. Po zimi so škof tukej stanovali in duhovsko službo opravljali, ker duhoven še ni znal angleškiga. Tukej so že od več let kristjani. Oče Oton Skola so bili nekaj časa duhovni pastir tu. Drugi terg je pa visoko proti severu pri Gorenjim jezeru, Ontonagan, ki so ga še le novo ustanovili Irci in Francozi; tam je duhoven, kteriga so ta škof poslali, in so lansko

leto novo cerkev blagoslovili. Morebiti bo ta terg sečasama nar več v vsi škofii, ker se zmirej več ljudi naseljuje zavoljo rude, ktero tam kopljejo. Še dva druga duhovna sta pri Gorenjim jezeru v vash, kjer so Irci, Francozi in Nemci, in dva pri Mišiganskim jezeru blizu Makinaka, kjer so Francozi in nekteri Indijani. Kjer so pa drugi duhovni, so večidel ali zgolj Indijani. Pri Gorenjim jezeru je eden v La Point-u (La Pointe). Do lanskiga leta so bili tam Oče Oton Skola. Še delj od tam je Fond du Lac, kjer je od letašnje spomladi še le stanovitni duhoven, do tega časa je le duhoven iz La Point-a včas tje šel; tam je še veliko Indijanov nevernikov. La Pointe in Fond du Lac sta v deržavi Viskonsinski (Wisconsin). Drugi kraj z duhovnam, kjer so zgolj Indijani, je L'Anse, tudi tukej so častiti škof prvi sv. vero Indijanam oznanovali in lepo kersansko družbo napravili. Tukaj so nar delj prebivali in od tam so bili na škofijski sedež povisani. V spodnjim Mišiganu ob jezeru tega imena: Little Traverse (francosko: Petite Traverse). Vsa okolica se imenuje po francosko Arbre croche (Krivo Drevo), in le to ime je na Kranjskim znano. Tukej je bil začetek indijanskih misijonov v ti škofii. Prvi duhoven je bil neki Francoz Dezan (Dejean) po imenu; v letu 1828 je začel sv. evangeli oznanovati in kmalo jih je veliko kerstil, cerkev, solo in hišo za duhovna napravil. L. 1831 so prišli namest njega častiti g. Fr. Baraga, ki so jih spet veliko kerstili, ne le tam, ampak tudi drugod v okolici. Za njimi je prišel g. Simon Saenderl, in za njim g. Franc Pirc. Do l. 1845 je bil v vsi, neizrečeno široki okolici zmirej le en duhoven, tisto leto so prišli g. Ignaci Mrak, ki so preskerbovali vas Cross-Village (sv. Križ) 7 ur deleč od poprejšnje, kjer so g. Pirc ostali, in bližnje vasi. Ko so g. Mrak prišli, že ni bilo veliko nevernikov, pa je bilo vender še dosti opraviti in potpeti. Gosp. Pirc so šli pred 3 ali 4 leti v drugo školijo; g. Mrak pa so šli letašnje spomlad v Grande Traverse; precej delj kakor je Little Traverse. Kjer so zdaj g. Mrak, še ni bilo stanovitniga duhovna; tam je nekaj Indijanov, nekaj še nevernikov, pa je že tudi veliko ptujih naseljencov: Francozov, Ircov, Nemcov, celo nekaj Čehov. Namesto g. Mraka sim jest nastopil; nevernikov je v mojim misijonu že prav prav malo; tode Amerikanci krivoverci nam hudo nasprotujejo. Letas so tudi častiti gosp. škof več Indijanov z duhovnama v Kanadi v svoje pastirstvo sprejeli, ker je njih poprejšnji škof v Torontu predeleč od njih. Indijanskih rodov je več, kterih jezik je popolnoma drugačen. V naši škofii so Očipve ob Gorenjim jezeru in Otáva ob Mišiganskim jezeru; njih jezika nista veliko razločna. Jezik teh Indijanov je lep, posebno pripravin za pesništvo. Gosp. Fr. Baraga so spisali za nje čveteve bukve: Molitevne bukve, z veliko pesmami in kratkim katekizmom, ktere so letas že v petič dali natisniti, nektore zgodbe sv. pisma stare zaveze in sv. evangeli in apostolske pisma okrajšane, kersanski nauk in nar imenitniši resnice v premišljevanjih. Spisali so tudi slovnico in slovar. Treba je bilo zares truda in dela in premišljevanja. — Letas so visokočastiti škof naše Indijane obiskali. Morebiti bom nekterim ustregel, če to nekoliko popišem. 28. junija popoldne so prišli iz Makinaka v čelnu, več Indijanov je bilo z njimi. Čelni Indijanov so močno podobni čelnam na Ljubljanci. Ker jih še nismo tisti dan percakovali, ni bilo veliko Indijanov doma; kolikor jih je bilo,

so naglo prihiteli, ko so slišali zvoniti, ter so kleče blagoslov svojiga ljubljeniga škofa sprejeli. Zvečer so se vsi moške v soli zbrali, ker so želeli vkupej s škofam govoriti. Drugi dan ob 6 so marševali in pridigovali; bil je god ss. Petra in Pavla, tode v „zedinjenih deržavah“ ni zapovedan praznik. Potem so šli v Little Traverse (Krivo Drevo); jest sim jih spremil. Ker je bil nasprotni veter, so mogli Indijani čeln na vervi vleči 7 ur deleč. V sredi med sv. Križem in Krivim Drevesam je Srednja vas s cerkvico, je v mojim misijonu; tam so bili vsi Indijani na bregu zbrani, ker so zvedili, de škof memo pojdejo. Smo šli vsi vkup v cerkev, kjer so škof kratak govor imeli, in potem smo se dalje podali. Zvečer ob 6 smo prišli v Little Traverse. Tam so škof pridigovali, spovedovali, otroke učili, in nekterim sv. birmo podelili, in so šli še dalje v drugo vas, kjer je tudi cerkev. V petek 6. julija so se spet vernili, ter so prišli popoldne v Srednjo vas, kjer sim jih čakal in birmance perpravljaj za sv. birmo. Ondi so ostali v saboto in nedeljo, so pridigovali in spovedovali in v nedeljo 18 sv. birmo podelili. V pondeljik sva odrinila proti sv. Križu. Drugi dan sva šla na neki otok, po indijansko Sesabisikin imenovan; ob 9 sva odrinila in zvečer ob 6 sva bila tam. Tudi tukej so delali po navadi; 44 so podelili sv. birmo, večidel odraslim. Tukej še nikoli ni bilo škofa. Gosp. Fr. Baraga so bili prvi duhoven, ki so na tem otoku sv. evangeli oznanovali, in so spet prvi škof tje prišli. Tukej posebno je revšina velika; v cerkvici se stolička ni bilo, de bi bili škof pokleknil, na tleh so mogli klečati. V petek popoldne smo se vernili. V nedeljo so v domači vasi 17 sv. birmo podelili, v pondeljik so se podali spet v Makinak, kamor sim jih spremil. Neizrečeno kratkočasno in prijetno je bilo, dokler so bili škof pri nas. Večidel Indijanov jih močno ljubi in spoštuje, veliko jih še živi, ki so bili po njih spreobrnjeni in kerseni. — Zares moramo neskončno usmiljeniga Boga hvaliti, de se je ubogih Indijanov usmilil, in jim gnado sv. vere dodelil. Pred 30 leti so tukej zgolj divjaki v šotorih ali v bajticah iz brezovih skorij narejenih prebivali in svoje malikovavske neumnosti počenjaj, v pijanosti, nečistosti in nasprotnim sovraštvu živeli; zdaj pa v vaseh čedno oblečeni, zmerno in mirno živé in v cerkvah praviga ediniga Boga molijo. Prav solze veselja mi pridejo v oči, kadar to premišlujem ali s kakim Indijanom govorim, ki mi pripoveduje, kako je bilo nekda. Tukej so še posebno mikavni zame listi sv. Pavla, v kterih apostelj opominja novo kersene, premisliti, kaj so bili nekda, in kaj so po milosti Božji zdaj. Kakor je pa že ob času sv. Pavla med lepo pšenico kmalo tudi kaka lulika se prikazala, in kakor je mogel on svoje ljube verne opominjati pred krivimi učeniki, ravno tako je tudi tukaj. Prosim vse Slovence, posebno pa vas, moji prelubi nepozabljivi prijatli in znanci, molite za nas, de bi Indijani, kteri so katoliško vero tako hitro sprejeli, jo tudi stanovitno in delavno ohranili, de bi odpadenci se spet vernili in kteri so še v malikovavstvu, se ne ustavljaj Božjemu vabljenju. Tudi jest noben dan ne pozabim vas neskončno milostljivimu Bogu priporočevati. —

Lorenc Lavtizar.

Iz srednje Afrike.

(Pismo gospoda Mat. Kirchner-ja.)

V Hartumu, sv. Jerneja dan 1855. Hvaljen bodi Jezus Kristus! — Čudno se ti mora zdeti, de

od svojih prijateljev v Hartumu tako poredkoma nazznanila dobivaš, in ako bi naše prijateljstvo po številu listov meril, bi mogel sklep za našo stran precej neugodno biti. Ali pri nas pismo pisati, ni lahka reč. Jutra in večera tukaj ni, kakor v Evropi. Ob šestih solnce izhaja, ob šestih zahaja; do solnčnega izhoda je noč, po zahodu noč. Boš rekel; sej zamorete pri luči pisati. O prijatelj! tako sim tudi jez mislil v začetku, pa so se mi kmalo misli spremenile. V naših bravnica se zgosti podnevna vročina in pritiska v njih blizo do jutra. Po noči se ljubo komarstvo pridervi v sobe, ki oken nimajo, in mi luč upihne. Po dnevi, prav po besedi, nimam ne en trenutek pokoja; mojih 30 černakov mi ves čas vzame. Od skrbí za njih zveličanje in nauk do njih čevljev in sraje je vse na meni. Pri njih vroči kervi to ni kaj majhniga. Ako bi si pa vender kako uro utergal, se vmuzneta dva časozirca, ki se ne dasta lahko odpraviti, namreč, obiskovanja in pa telesno in dušno utrujenje. Sme se reči, de odzunaj naše misijonistične čas nikakoršne cene nima. Ti turki, kopti in arabi imajo zmirej čas; torej prihajajo zdaj na „Zgodnjo Danico“, zdaj k Abuna-Jusufo (Gostner-ju), zdaj k Abuna-Mattu, (tako mene imenujejo). Nedfarredj — homo kratkočasoval, pravijo; mi pa moramo potpeti, kakor težavne, nadležne in dolgočasne so nam te obiskovanja. Kdo vé, kako marsikaj vikšiga je za nar manjši rečjo skritiga? Pogosto govorjenje zadene na resnobišne resnice in verske vprašanja, in morebiti je že marsikteri zamišljen in z žarkom gnade v srcu domu šel. Drugi sad našiga občenja z nejeverci in krivoverci je, de misijon tukaj nima nobenih ali pa le prav malo sovražnikov, in se torej njenemu bivanju nikakoršni napotiljeji ne stavijo. Drugi časozirca je pretežno hartumsko obnebje. Po dopoldanski šoli, ki mi po tri ure vzame, sim sploh tako zdelan, de skoraj nisim zmožin govoriti, temuč kakor omotičen na svojim divanu ležim. Ta merzličasti trud se pogosto tudi popoldne povrača. Sicer pa se z misijonam v Hartumu godi, kakor se pod izlamovim gospodarstvom goditi zamore. V zunanjim oziru stoji misijon terdin in nedotikljiv; veljavnost je, ki se bolj spoštuje, kakor vsaka posvetna dostojnost. Poprejsni paša je bil misijonu prijatelj, sedanji se obnaša z vso priljudnostjo; vsi vikši iz vojaštva in vredništva radi k nam prihajajo, in si prizadevajo nam ustreči. To je visoko zasluženje našiga prečastitiga gosp. Provikarja, de so tukaj kakor gori med zamurci z modrostjo in previdnostjo za vse prihodnje čase pot pripravili. S pridobitvijo dveh velikih vertov, ki bota pozneje, dobro obdelovana, en del naše hrane, in z novo misijonsko hišo, enako terdnjavi, ki je zdaj že skoraj pol dodelane, se je misijon tukaj terdno vstanovil in bo z Božjo milostjo in po Marijnim varstvu prednja terdnjava kersanstva med črnim človeštvom. Bog vlada nad zgodovino svetá, in ako bo dobiček sedanje evropske vojske misijonska svoboda med mohamedanci, bo Hartum med prvimi izlamskimi mesti, nad katerim se bo povzdignilo bandero sv. Kriza. Gospodova milost in pa oživiljenje bogoslovskih učenost med kopti bo v koptiskim duhovstvu željo obudilo, se z Rimam skleniti; dosti je, de dosihmal nismo še z nobenim koptam od nar vikši oblasti papeža govorili, kateri bi ne bil popolnoma prepričan, de je od Boga postavljen in od njega oblast ima. Se vé de, težka vojska bo z mozlemsko in razkolniško npravno popačenostjo. Pa sej je vojska z zmoto in z greham vedna reč kersanstva.

Mi pa za zdaj išemo tukaj zbeganih kersanskih duš. Otroci raznoverskih staršev, s kterimi se je misijonska šola začela, so iz dušne in telesne revšine oteti, in dosihmal, razun eniga samiga, le čast delajo svojim rednikom. Naj večí, Mihael, kakih 15 let star, se je krojaštva toliko zučil, de zamore sam za-se delati. Njegovo življenje je brez graje, in dobro je zapopadel, de njegov telesni in dušni blagor je le v tem zastavljen, ako s svojimi duhovnimi očeti ostane terdno sklenjen. Jože, Jaka in Škander se pripravljajo, de bodo šli skoraj v rimsko propagando, kakor je upanje. Vsi trije so izverstne glave in vsi trije so se mnogo zučili. Halil in Škander el-sořajir (manjši), brata, tudi zmed nar boljših učencov, se učita zidarstva in kamnosekstva pod vodstvom našiga verliga Florijana Mugge. Daniel je to leto za božjastjo umerl. Ambroža smo mogli, de se Bogu usmili! zavoljo malopridniga zgleda odpraviti. Zamurčki pa vsak dan molijo, de bi ga Bog razsvetlil ter se k njim povernil njih bratec Ambrozín. Nar mlajši zmed mladenčkov iz Hartuma, Atanazin, mi s svojo gorečnostjo v molitvi in s pridnim učenjem prav veselje dela in bo letas šolsko darilo prejel. Tako so tedaj te mlade duše pogube otete, kateri bi bile brez misijona neogibljivo zapadle. Zares velik dobiček in vredin obilniga truda in terpljenja, ki si ga misijonsk duhoven z njimi prizadene. Sv. Frančišek Ksaverjan se je silno veselil v misli, ako bi mogel le eno samo dušo rešiti za nebesa, in mi bi se ne veselili, ako se ozremo na veselo setev, ktera se v srcih naših 30 otrocičev lepo kaže, in kateri bi bili zgubljeni brez misijona, brez darovanja njenih udov, brez blage ljubezni do bližnjiga dobrotnikov v Evropi. (K. sl.)

Posтена deklíca.

Star gospod v nekim mestu gre svojiga prijatla obiskat, in naleti na nekim oglu ubogo dekelce s sklenico v roki, ki skerbno po tleh gleda in nekaj iše. Na vprašanje, kaj de iše, mu odgovori, de je groš zgubila, ki so ga ji starši dali, naj gre olja za solato kupit: „in to z malo kruham bi imela vsa naša večerja biti“, reče ostrašeni otrok. „To je že žalostno, zakaj pa nisi pazila?“ reče sivi starček. — „Res je, de sim strahovanja vredna, in bi ga tudi rada prestala; ali meni je le žal za moje uboge starše, kterih vsak groš toliko težko stane, prejden ga zaslužijo“, tako deklíca žalostno odgovori. — Gospod se zveseli nad dobroserčnim otrokam in mu nadomesti zgubljeni denar, ter s hvalo in zahvalo obsut dalje gre. Ko je že prav blizo hiše svojiga prijatla, zasliši za seboj glas: „Gospod, gospod!“ se ozre in vidi uno deklíco, ki vsa zasopljena za njim teče. „Kaj je deklíca: — si pa že spet groš zgubila?“ ji reče gospod. — „O ne, ne!“ odgovori vesela Jerica; ko ste bili Vi odšli, sim zgubljeni groš najdla, torej sim tekla, ga Vam poverniti; le vzemite ga: Bog Vam stokrat plačaj za dobroto!“ — Gospod pa roko umakne ter reče: „Ti dobro dekelce, kako ravno mora tvoje srece biti! Obderži si groš, in tu ná še goldinar, kakor slabo darilce za tvojo poštenost. Bodi vedno tako poštena, in Bog te bo oblagodaril“. — Jerica začudena gleda prijazniga starčika, se trese in noče denara vzeti, ter reče: „Ne smem vzeti; sej sim le to storila, kar je bilo prav“. Dobrovoljni gospod pa reče: „Ravno za to, ker si to storila, kar je bilo prav, zaslužiš plačilo. Le zmirej tako ravnaj

in gotovo se ti bo dobro godilo". Jerčika kušne dobrotljivemu starčku roko, se priserčno zahvali, reče, de bo vsak dan zjutrej in zvečer zanj molila, in teče silno razveseljena domu k ubogim staršem, ter je vsa zamaknjena v blage misli, kako močno jih bo z lepim darom dobroserčnega starčka razveselila. (Lang.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Tretji zvezek "Govornika" se natiska. Pri ti priliki gospodam spisnim tovaršem Govornika željo razodenemo, de naj bi cerkvene govore, ktere v Govornik odmenijo, popolnoma izdelane in dogotovljene blagovolili pošiljati, ker s pristavkam: "Ko bi se to in to, tako in tako predelalo, bi bil za ta in ta dan pripraven itd." je velika pritežnost, in človek skorej ložej in berže sam vnovič izdeluje, prejden se v ptujim delu znajde.

* V Alojzjevišu je bilo preteklo leto 48 učencov, zmed kterih je 33 izvrstno, 14 pa dobro napredovalo, in eden ni mogel družiga pol leta zavoljo bolezni v šolo hoditi. Zmed 7 osmošolcev jih je pet v bogoslovsko semenišče sprejetih; eden, ki je plačeval, se je podal k pravoslavju; eden pa, ki je imel zakladnijo, k zdravoslovju. — Dohodkov je bilo letas 4587 gld. 32 kr. 2 vin., stroškov pa 5472 gld. 7 kr. 2 vin.; torej so milostivi gospod škof, kakor lani 1846 gld., tudi letas 884 gld. 35 kr. v podporo dali. Založeno premoženje maliga semenišča se je pa letas pomnožilo. Milostivi gospod škof so mu namreč 14. mal. serpana hišo in vert na Poljanah štev. 73 za vedne čase v dar dali, in so tudi zanj založili 22 prihodskih prenesb kranjskih stanov, ki jim je zapisana cena 40023 gld. 12²/₄ kr. in ki 1000 gld. 32 kr. letnih obrest dajo; tej zalogi so nekteri dobrotniki letas 1920 gld. pridjali. Založeno premoženje Alojzjeviša je torej zdaj: zgorej imenovana hiša in vert, pa 54289 gld. 25 kr. 2 vin.

* Pervi del katekeze Avgušтина Gruberja, višiga škofa Solnograškiga, so pridni bogoslovci v Zagrebu v ilirski jezik predstavili. Ako bi si kdo želel izvrstno delo omisliti, naj se oglasi pri gospodu J. Volc-u, duhovnim vodniku tukajšnjega bogoslovskiga semenišča, ki imajo še nekaj iztisov po 30 kraj.

* Pri Milic-u se natiskajo: Cerkevni ogovori za zapovedane praznike skoz celo leto, znana cerkveniga pisavca, gosp. F. J. Kaffola. Ti govori so dopolnitev k unim za nedelje od ravno tega slavnoznana gospoda pisavca, ki jih je društvo svetiga Hermagora na svitlo dalo. Dovoljno priporočilo tega noviga dela so že nedeljske pridige gospoda pisavca; k temu še pristavimo, de so blagosserčni gospod pol zneska za njih trud srednjo-afrikanskemu misijonu darovali, za kar jim Bog obilno plačaj. Kadar bodo leti ogovori donatienjeni, bomo častitim bravcam naznanili.

* V kratkim pridejo na svitlo: Svete pesmi, zlasti od Marije, zbrane po g. J. Volčič-u. 3. zvezek (kakor dopolnitev k unim od g. Bl. Potočnik-a). — Doneske so blagosserčni gospod pisavec darovali našimu zamurčku Jožetu Kranjskimu. Zares dobra in blaga misel!

Razgled po kersanskim sreću.

"Civiltà cattolica" piše, de je Olivieri na svojih poslednjih dveh popotvanjih 116 zamurskih otrok odkupil. Vsih njegovih odkupljenecv in odkupljenk je dosihmal 431. Med poslednjimi je 6 mater in 116 otrok. Zmed teh jih je 8 na Rimsko oddanih, kjer jih je že

42, 7 v Strasburg; 12 v Monakov; 2 v Piguero; 84 na Avstrijansko, namreč 6 v Celovec, 38 na Lombarško in Benečansko in 40 na Tirolsko.

Iz Solnograda. V god sv. Luka evangelista sta Vilhelm Volk, svetovavec kralj. prajsovskiga vladarstva, in njegova žena Karolina, rojena Hausbrandt, v Šentilnski cerkvi pri Solningradu katoliško vero očitno spoznala, 19. kozoperska zakrament sv. Rešnjiga Telesa, in 20. kozop. zakrament sv. birme prejela. Spreobernjenec je verstnik in prijatelj c. kr. dvorniga svetovavca Dr. Philipps-a na Dunaji, njegova žena pa bci protestantovskiga pastora.

Iz Bude in Pešte "Kath. Christ" to posebno in veselo novico piše, de je bilo pri slovesni sv. maši v god Nj. veličanstva Franciška Jožefa veliko manj navadniga žlobodranja, šeptanja in pregrešnjiga smejanja, kakor sicer pri tako velikih slovesnostih. Pristavi še, de naj se tako grešno obnašanje v Božji hiši ne le samo zmanjša, ampak popolnoma opusti, ker je svetosti kraja in svetimu namenu naravnost nasproti. (Gl. rim. kat. str. 333 št. 14.)

Iz Rima. Kardinal Wiseman bo neki iz Londra poklican za vodja vatikanske bukvišnice namesto kardinala Mai-a, ki je pred dvema letama umrl. Na njegovo mesto v Londonu pride Magr. Talbot.

V Sassari na Sardiniskim, se piše, so vender tudi mnih, kterih posestvo ravno ropajo, za nekaj dobri, namreč za pomoč v koleri, ki je v tem mestu zmed 25.000 ljudi skorej tretji del pomorila. Osem vozov ni zadostilo, de bi vse merlice na pokopališe spravili.

Na Španskim duhovstvo silno pomanjkanje terpi; ropanje cerkveniga premoženja ne stori dobriga. Več duhovnov v Leridi je svojimu škofu naznanilo, de morajo celo večno luč pred altarjem ugasniti, in so prosili, de naj bi smeli domu k svojim domačim se vrniti. Po družih krajih ni boljši.

V Kairi jih je ob hudi koleri, ki je pa potihnila, mende po 300 na dan umiralo. Čudna previdnost Baza je, de zmed mnihov, duhovnov in nun, ki so imeli nar več z bolniki opraviti, ne eden ni umrl.

V Jeruzalemu se bo avstrijanska bolnišnica zidala; zemljiše za njo je bilo v prico turških oblastnij 22. vel. serp. kakor avstrijanska last v očitne bukve zapisano. Kaj taciga se dosihmal v Turčiji ni slišalo.

V Aziji na Kohinkinskim se je začelo novo kervavo preganjanje kersanstva.

V Novim Jorku se je 2. vel. serp. protestantovsk pridigar Markoe v katoliško cerkev vernil, z ženo in otroci vred. Malo mescov je, kar je on že tretji spreobernjenec izmed protestantovskih pridigarjev v No-vojeorški škofii.

Mili darovi.

Za afrikanski mision.

Iz Košane 2 gld. — Iz Dolenskiga M. T. p. l. f. 60 gld. v srebru za odkupljenje zamurčikov.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Gosp. Antonu Gole-u, Šenčurskimu kaplanu, je privoljeno, za eno leto v pokoj se podati; Šenčurska kaplanija pa je podeljena gosp. Valentinu Severju, Berniskimu duhovnimu pastirju; in Preloška lokalija gosp. Jak. Indiharju, Brezoviškimu kaplanu.

V Sekovski škofii. Prestavljeni so kaplani: Gosp. Fr. Rohrbacher v Poellau, gosp. Fr. Stelzer v Stainz, gosp. Jan. Hubmann v Stainz, gosp. And. Pollanetz v Polsterau, gosp. Fr. Šrol v sv. Petru pri Radgoni, gosp. Juri Šabot k sv. Ani v Sl. G., gosp. Fr. Stieudl v Hengsberg, gosp. Fr. Kikel v Pischelsdorf.